

store. Det ærede Medlem kan saaledes have Ret i, at der er en Forskydning, at de, der hidtil har været imod Princippet, for nogles Vedkommende i alt Fald er blevet Tilhængere af det; og det er jo muligt, at vi efterhaanden alle kan arbejde os ind i den Tankegang, at vi maa finde et Supplement til den bestaaende Aldersrentelov. Derom skal jeg ikke udtale mig paa dette Tidspunkt; jeg tror, som sagt, ikke, at Tiden er inde til en Diskussion om dette Spørgsmaal, i hvert Fald ikke nogen frugtbringende Diskussion.

Den ærede Ordfører for Venstre gjorde nogle meget kritiske Bemærkninger om Lovforslaget og betegnede det paa en Maade, som jeg synes er ganske urigtig. Han sagde, at Lovforslaget indeholdt Bestemmelser, hvorved der blev bratte Overgange ved Tildelingen, og han forstod egentlig ikke rigtig — saaledes opfattede jeg det ærede Medlems Udtalelse —, om Lovforslaget i det hele var udarbejdet efter noget Princip, eller om det var et Forslag, der var udarbejdet saadan paa bedste Beskub. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Takster, der nu foreslaas, alle har deres Udgangspunkt fra 1 080 Kr. for Ægtefæller, der begge er fyldt 65 Aar, og som bor i København eller i nogen af de Byer, der sidestilles med København. Man har da benyttet Skalaen 12, 10, 8, medens man ved den nugældende Lov har anvendt Skalaen 10, 8, 6. Det er altsaa ikke Tal, der er valgt vilkaarligt, de er valgt efter bestemte Beregninger, akkurat paa samme Maade som Tallene i den gældende Lov. Den laveste Sats er, som sagt, 1 080 Kr. — det er Udgangspunktet —, og den højeste er 1 404 Kr.; efter den nugældende Lov er den laveste Sats 1 008 Kr. og den højeste 1 096 Kr. Der er tilsvarende Skalaer for Købstæderne og Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og for rene Landkommuner, Skalaer, som jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa, de findes jo i selve Lovforslaget. Jeg maa bestemt tilbagevise Paastanden om eller blot Antydningen af, at Lovforslaget skulde være udarbejdet, uden at man har fulgt bestemte Principper. Efter Lovforslaget faar Ægtefæller, der begge er fyldt 65 Aar, 50 pCt. mere end enlig stillede, og Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar, og enlig stillede Mænd faar igen 10 pCt. mere end enlig stillede Kvinder. De tre Grupper Understøttelse forholder sig til hinanden efter Skalaen 15, 10, 9, medens Loven nu anvender Skalaen 20, 11, 10. Den Skala,

der foreslaas i Lovforslaget, har ikke de bratte Overgange, de store Afstande, som den nugældende Lov har medført, og hvorved de enlig stillede faar en saa uforholdsmæssig ringe Stilling i Forhold til Ægtefæller, der begge kan faa Aldersrente. Lovforslaget har ingen bratte Overgange, i hvert Fald ikke i højere Grad end Loven af 7. August 1922, og Lovforslaget er aldeles ikke udarbejdet efter vilkaarlige Indskydelser, men hviler paa et bestemt Princip, det vil det ærede Medlem kunne forvise sig om ved at eftergaa Tallene.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa Indvendinger mod Bestemmelsen i Lovforslagets § 3, hvorefter § 5 i den gældende Lov ændres saaledes, at der kan ydes et Tillæg til Aldersrenten til de gamle, naar de fylder 70—75—80 Aar. Det ærede Medlem kunde ikke gaa ind paa at yde dette, hvad jeg meget maa beklage. Det forekommer mig, at der netop er en særlig Grund til at yde mere til de gamle, naar det er uomtvisteligt, at de ikke længere er i Stand til ved eget Arbejde at fortjene noget til deres Underhold. Man kan heller ikke benægte, at Folk, der naar Alderen 70, 75, 80 Aar, i Virkeligheden trænger til mere Understøttelse, fordi de trænger til Hjælp til Pleje, og den maa de, naar der da ikke er Tale om ligefrem Sygdom, selv skaffe sig for den Understøttelse, som tildeles dem.

Som sagt, det ærede Medlem stillede sig dog til syvende og sidst paa det Standpunkt, at han vilde forhandle i Udvalget om en Revision af Loven; det glæder jeg mig over, og jeg stiller mig lige saa forhandlingsvillig som det ærede Medlem og haaber, at vi maa kunne naa til et gunstigt Resultat.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, anstillede en Sammenligning mellem Alderdomsforsørgelsesloven og Aldersrenteloven og udtalte, at man havde givet Aldersrentelovforslaget en grundig Behandling i begge Rigsdagens Ting, og det var almindelig bekendt, at Loven betød et betydeligt Fremskridt. Jeg vil dog hertil sige, at det Parti, jeg tilhører, ikke stemte for Aldersrenteloven; vi stemte heller ikke imod den, vort Standpunkt dikteredes af den Betragtning, at Loven indeholdt et godt Princip, som vi ikke vilde stemme imod, nemlig det Princip, at de, der skulde have Hjælp, skulde have den efter faste Takster; men Princippet blev ikke anvendt paa en Maade, vi kunde billige, og derfor vilde vi heller